

Logossynteza (2015–2018) – streszczenie i ocena projektu

Logossynteza jest autorskim projektem filozoficzno-psychologicznym rozwijanym w latach 2015–2018.

Punktem wyjścia jest krytyka redukcjonistycznych ujęć człowieka, które sprowadzają go do biologii, zachowania lub procesów poznawczych.

Autor traktuje człowieka jako istotę zanurzoną w sensie, języku i prawdzie, a kryzysy psychiczne interpretuje jako przejaw głębszego kryzysu egzystencjalnego.

Centralnym pojęciem projektu jest Logos. Nie występuje on jako zwykłe słowo, rozum czy zasada logiczna.

Pełni funkcję organizującą doświadczenie, umożliwiającą relację człowieka z prawdą. W kolejnych wykładach Logos staje się zarazem zasadą sensu, strukturą rzeczywistości i warunkiem samopoznania.

Drugim filarem projektu jest pojęcie prawdy. W Logossyntezie prawda nie oznacza jedynie zgodności sądu z faktami.

Jest kategorią ontologiczną. Człowiek może pozostawać z nią w kontakcie lub od niej się oddalać. Fałsz nie jest wyłącznie błędem poznawczym, lecz sposobem istnienia.

Kluczową kategorią antropologiczną jest rozszczepienie podmiotu. Człowiek nie jest przejrzysty dla samego siebie.

Tworzy konstrukcje pozwalające funkcjonować, lecz oddzielające go od głębszego wymiaru prawdy. Z tego źródła bierze się cierpienie, pustka i doświadczenie braku.

Synteza oznacza proces odzyskiwania jedności. Nie jest terapią rozumianą jako usuwanie objawów, lecz drogą reintegracji człowieka z sensem, prawdą i własnym istnieniem.

Rozwój nie polega na konstruowaniu nowej tożsamości, lecz na odsłanianiu tego, co zostało utracone lub zakryte.

W miarę rozwoju projektu psychologia stopniowo ustępuje miejsca antropologii filozoficznej i ontologii.

Kulminacją tego procesu staje się tekst „Soli Deo – ontologia prawdy”, w którym prawda zostaje przedstawiona jako fundamentalny wymiar bytu.

Logossynteza staje się wówczas próbą opisanie relacji człowieka z rzeczywistością rozumianą metafizycznie.

Projekt zawiera ślady inspiracji psychoanalitycznych, fenomenologicznych i egzystencjalnych, jednak nie daje się sprowadzić do żadnej z tych tradycji.

Najbliżej mu do autorskiej filozofii podmiotu, w której psychologia stanowi punkt wyjścia, a nie cel.

Ocena projektu

Największą siłą Logossyntezy jest ambicja intelektualna. Projekt podejmuje pytania, które współczesna psychologia często pozostawia na marginesie: naturę prawdy, sens cierpienia, autentyczność i możliwość przemiany człowieka.

Drugą mocną stroną jest spójny motyw przewodni. Pomimo ewolucji języka i zakresu projektu, niemal wszystkie teksty obracają się wokół relacji między podmiotem, prawdą i sensem.

Trzecią zaletą jest oryginalność. Logossynteza nie sprawia wrażenia prostego kompilatu istniejących teorii. Widać inspiracje wieloma nurtami, ale są one podporządkowane własnej wizji.

Najważniejszą słabością projektu jest nieostrość pojęciowa. Terminy takie jak Logos, prawda, synteza czy fałsz pełnią wiele funkcji jednocześnie. Nadaje to tekstom siłę literacką i filozoficzną, ale utrudnia ścisłą analizę.

Drugim problemem jest status metodologiczny. Nie zawsze wiadomo, kiedy autor formułuje twierdzenie psychologiczne, kiedy antropologiczne, a kiedy metafizyczne. Dla czytelnika akademickiego może to być źródłem trudności.

Jako projekt naukowy Logossynteza wymagałaby dalszego doprecyzowania pojęć i metod. Jako projekt filozoficzny i egzystencjalny prezentuje natomiast znaczną głębię oraz wyraźnie własny głos.

Moja ogólna ocena po lekturze materiałów z lat 2015–2018 jest wysoka. Traktuję Logossyntezę przede wszystkim jako autorską filozofię podmiotu i prawdy, wykorzystującą psychologię do opisu kryzysu współczesnego człowieka.

Jej największy potencjał widzę nie w konkurowaniu z psychologią akademicką, lecz w rozwijaniu własnej antropologii filozoficznej. W tym sensie projekt sprawia wrażenie niedokończonego, ale intelektualnie konsekwentnego i wartego dalszego rozwijania.